

Genesis 14:1-15:21

Genesis 14:1-15:21

(1) Now, when King Amraphel of Shinar, King Arioch of Ellasar, King Chedorlaomer of Elam, and King Tidal of Goiim (2) made war on King Bera of Sodom, King Birsha of Gomorrah, King Shinab of Admah, King Shemeber of Zeboiim, and the king of Bela, which is Zoar, (3) all the latter joined forces at the Valley of Siddim, now the Dead Sea. (4) Twelve years they served Chedorlaomer, and in the thirteenth year they rebelled. (5) In the fourteenth year Chedorlaomer and the kings who were with him came and defeated the Rephaim at Ashteroth-karnaim, the Zuzim at Ham, the Emim at Shaveh-kiriathaim, (6) and the Horites in their hill country of Seir as far as El-paran, which is by the wilderness. (7) On their way back they came to En-mishpat, which is Kadesh, and subdued all the territory of the Amalekites, and also the Amorites who dwelt in Hazazon-tamar. (8) Then the king of Sodom, the king of Gomorrah, the king of Admah, the king of Zeboiim, and the king of Bela, which is Zoar, went forth and engaged them in battle in the Valley of Siddim: (9) King Chedorlaomer of Elam, King Tidal of Goiim, King Amraphel of Shinar, and King Arioch of Ellasar—four kings against those five. (10) Now the Valley of Siddim was dotted with bitumen pits; and the kings of Sodom and Gomorrah, in their flight, threw themselves into them, while the rest

בראשית י"ד-ט"ו:כ"א

(א) ויהי בימי אמרפל מלך-שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים: (ב) עשו מלחמה את-ברעל מלך סדם ואת-ברשע מלך עמרה שנאב ו מלך אדמה ושמאבר מלך צביים [צבוים] ומלך בלע היא-צער: (ג) כל-אלה חברו אל-עמק השדים הוא ים המלח: (ד) נשתיים עשרה שנה עבדו את-כדרלעמר ושלש-עשרה שנה מרדו: (ה) ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמר והמלכים אשר אתו ויכו את-רפאים בעשתרת קרניים ואת-הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים: (ו) ואת-החרי בהררם שעיר עד איל פארן אשר על-המדבר: (ז) וישבו ויבאו אל-עין משפט הוא קדש ויכו את-כל-שדה העמלקי וגם את-האמרי הישב בהצצון תמר: (ח) ויצא מלך-סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צביים [צבוים] ומלך בלע הוא-צער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים: (ט) את כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים ואמרפל מלך שנער ואריוך מלך אלסר ארבעה מלכים את-החמשה: (י) ועמק השדים בארת בארת חמר וינסו מלך-סדם ועמרה ויפלו-שמה והנשארם הרה גסו: (יא) ויקחו את-פלרש סדם ועמרה ואת-כל-אכלם ויגלו: (יב) ויקחו את-לוט

escaped to the hill country. (11) [The invaders] seized all the wealth of Sodom and Gomorrah and all their provisions, and went their way. (12) They also took Lot, the son of Abram's brother, and his possessions, and departed; for he had settled in Sodom. (13) A fugitive brought the news to Abram the Hebrew, who was dwelling at the terebinths of Mamre the Amorite, kinsman of Eshkol and Aner, these being Abram's allies. (14) When Abram heard that his kinsman had been taken captive, he mustered his retainers, born into his household, numbering three hundred and eighteen, and went in pursuit as far as Dan. (15) At night, he and his servants deployed against them and defeated them; and he pursued them as far as Hobah, which is north of Damascus. (16) He brought back all the possessions; he also brought back his kinsman Lot and his possessions, and the women and the rest of the people. (17) When he returned from defeating Chedorlaomer and the kings with him, the king of Sodom came out to meet him in the Valley of Shaveh, which is the Valley of the King. (18) And King Melchizedek of Salem brought out bread and wine; he was a priest of God Most High. (19) He blessed him, saying, "Blessed be Abram of God Most High, Creator of heaven and earth. (20) And blessed be God Most High, Who has delivered your foes into your hand." And [Abram] gave him a tenth of everything. (21) Then the king of Sodom said to Abram, "Give me the persons, and take the possessions for yourself." (22) But Abram said to the king of Sodom, "I swear to the LORD, God Most High, Creator of heaven and earth: (23) I will not take so much as a thread or a sandal strap of what is yours; you shall not say, 'It is I who made Abram rich.' (24) For me, nothing but what my servants have used up; as for the share of the men who went with me—Aner, Eshkol, and Mamre—let them take their share." (1) Some time later, the word of the

ואת־רכשוֹ בְּוֹאֲתֵי אַבְרָם וַיִּלְכוּ וְהוּא יָשָׁב
בְּסֹדֶם: (י) וַיָּבֹא הַפְּלִיט וַיִּגַּד לְאַבְרָם
הָעֵבְרִי וְהוּא שָׁכַן בְּאַלְנֵי מְמַרָּא הָאֲמֹרִי
אֲחֵי אֲשָׁפֶל וְאֲחֵי עֲזָר וְהֵם בְּעַלֵי
בְּרִית־אַבְרָם: (יב) וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה
אֲחִיו וַיִּרָק אֶת־חַנִּיכָיו וַיִּלְחֲדוּ בֵיתוֹ שְׂמֹנֶה
עָשָׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד־דָּן: (טו)
וַיַּחֲלֶק עֲלֵיהֶם | לַיְלָה הוּא וַעֲבָדָיו וַיִּבְּסוּ
וַיִּרְדְּפֵם עַד־חֹזֶה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל לְדַמְשֶׁק:
(יז) וַיָּשָׁב אֶת כָּל־הָרְכָשׁ וְגַם אֶת־לוֹט אֲחִיו
וּרְכָשׁוֹ הַשָּׂיֵב וְגַם אֶת־הַנָּשִׁים וְאֶת־הָעַמִּים:
(יח) וַיֵּצֵא מִלֶּדֶ־סֹדֶם לְקִרְאָתוֹ אֲחֵרִי שׁוֹבוֹ
מִהַכּוֹת אֶת־כְּדֻרְלַעְמֵר וְאֶת־הַמְּלָכִים אֲשֶׁר
אִתּוֹ אֶל־עַמְמֵק שְׁנֵה הוּא עַמְמֵק הַמֶּלֶךְ: (יח)
וּמִלְכֵי־צִדְקַן מֶלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לָהֶם גִּיּוֹן
וְהוּא כָהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן: (יט) וַיִּבְרַכְהוּ וַיֹּאמְרוּ
בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שָׁמַיִם וְאָרֶץ:
(כ) וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר־מָגַן צָרִיד בְּיַגְדוֹ
וַיִּתְּנוּ־לוֹ מַעֲשֵׂר מִכָּל: (כא) וַיֹּאמֶר
מֶלֶךְ־סֹדֶם אֶל־אַבְרָם תְּמוֹלֵי הַנֶּפֶשׁ וְהָרְכָשׁ
קַח־לָךְ: (כב) וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל־מֶלֶךְ סֹדֶם
הַרִימְתִּי יָדִי אֶל־יְהוָה אֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שָׁמַיִם
וְאָרֶץ: (כג) אִם־מַחֲוִיט וְעַד שְׂרוּף־נֹעַל
וְאִם־אֶקַּח מִכָּל־אֲשֶׁר־לָךְ וְלֹא תֹאמַר אֲנִי
הָעֵשִׂיתִי אֶת־אַבְרָם: (כד) בְּלִעְזֵי רַק אֲשֶׁר
אָכְלוּ הַנְּעָרִים וַחֲלָק הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ
אִתִּי עֲזָר אֲשָׁפֶל וּמְמַרָּא הֵם יִקְחוּ חֵלְקָם:
(ט) (א) אֲתָר | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִנֵּה
דְּבַר־יְהוָה אֶל־אַבְרָם בְּמַתְּנָה לֵאמֹר
אֶל־תִּירָא אַבְרָם אֲנִי מְגֹן לְךָ שְׂכָרְךָ
הַרְבֵּה מְאֹד: (ב) וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה
מִה־תִּתְּנוּ־לִי וְאֲנִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי וּבֶן־מִשְׁקַן
בֵּיתִי הוּא דַמְשֶׁק אֵלֵיעֶזֶר: (ג) וַיֹּאמֶר אַבְרָם
הֵן לִי לֹא נִתְּתָה גֹרַע וְהִגַּה בֶן־בֵּיתִי יוֹרֵשׁ
אִתִּי: (ד) וְהִנֵּה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר לֹא
יִירָשְׁךָ זֶה כִּי־אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶיךָ הוּא
יִירָשְׁךָ: (ה) וַיּוֹצֵא אֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר
הַבְּטֵנָה הַשָּׂמַיְמָה וְסֹפֵר הַכּוֹכָבִים

LORD came to Abram in a vision. He said, "Fear not, Abram, I am a shield to you; Your reward shall be very great." (2) But Abram said, "O Lord GOD, what can You give me, seeing that I shall die childless, and the one in charge of my household is Dammesek Eliezer!" (3) Abram said further, "Since You have granted me no offspring, my steward will be my heir." (4) The word of the LORD came to him in reply, "That one shall not be your heir; none but your very own issue shall be your heir." (5) He took him outside and said, "Look toward heaven and count the stars, if you are able to count them." And He added, "So shall your offspring be." (6) And because he put his trust in the LORD, He reckoned it to his merit. (7) Then He said to him, "I am the LORD who brought you out from Ur of the Chaldeans to assign this land to you as a possession." (8) And he said, "O Lord GOD, how shall I know that I am to possess it?" (9) He answered, "Bring Me a three-year-old heifer, a three-year-old she-goat, a three-year-old ram, a turtledove, and a young bird." (10) He brought Him all these and cut them in two, placing each half opposite the other; but he did not cut up the bird. (11) Birds of prey came down upon the carcasses, and Abram drove them away. (12) As the sun was about to set, a deep sleep fell upon Abram, and a great dark dread descended upon him. (13) And He said to Abram, "Know well that your offspring shall be strangers in a land not theirs, and they shall be enslaved and oppressed four hundred years; (14) but I will execute judgment on the nation they shall serve, and in the end they shall go free with great wealth. (15) As for you, You shall go to your fathers in peace; You shall be buried at a ripe old age. (16) And they shall return here in the fourth generation, for the iniquity of the Amorites is not yet complete." (17) When the sun set and it was very dark, there appeared a smoking oven, and a flaming torch which

אם-תוכל לספור אתם ויאמר לו פה יהיה
 וירעה: (ו) והאמן ביהגה ויחשבה לו צדקה:
 (ז) ויאמר אליו אני יהיה אשר הוצאתיך
 מאור כשדים לתת לך את-הארץ הזאת
 לרשתה: (ח) ויאמר אדני יהוה במה אדע
 כי אירשנה: (ט) ויאמר אליו קחה לי עגלה
 משלשת ועזו משלשת ואיל משלש ותר
 וגזל: (י) ויקח-לו את-פל-אלה ויבתר
 אתם בתוך ויתן איש-בתרו לקראת רעהו
 ואת-הצפור לא בתר: (יא) וירד העיט
 על-הפגרים וישב אתם אבהם: (יב) ויהי
 השמש לבוא ומרדמה נפלה על-אבהם
 והגה אימה חשכה גדלה נפלת עליו: (יג)
 ויאמר לאבהם ידע מדע כייגר | יהיה
 וירעה בארץ לא להם ועבדום וענו אתם
 ארבע מאות שנה: (יד) וגם את-הגוי אשר
 יעבדו הן אנכי ואחר-יכן יצאו ברכש
 גדול: (טו) ואתה תבוא אל-אבותיך בשלום
 תקבר בשכיבה טובה: (טז) ונדור רביעי
 ישובו הגה כי לא-שלם עון האמרי
 עדינה: (יז) ויהי השמש באה ועלטה היה
 והגה מגור עשן ולפיד אש אשר עבר בין
 הגזרים האלה: (יח) ביום ההוא פרת יהגה
 את-אבהם ברית לאמר לזרעה נתתי
 את-הארץ הזאת מנהר מצרים עדי-הנהר
 הגלל נהר-פרת: (יט) את-הקיני
 ואת-הקניזי ואת הקדמני: (כ) ואת-החתי
 ואת-הפריזי ואת-הקנעני ואת-הגרנזי
 ואת-היבוקסי: (כ)

passed between those pieces. (18) On that day the LORD made a covenant with Abram, saying, “To your offspring I assign this land, from the river of Egypt to the great river, the river Euphrates: (19) the Kenites, the Kenizzites, the Kadmonites, (20) the Hittites, the Perizzites, the Rephaim, (21) the Amorites, the Canaanites, the Girgashites, and the Jebusites.”

